Є. П.

Поцілуєш, різко і суворо,
А в очах — морозяна блакить,
А в очах — розриви і простори...
Ет, не нам, товаришу, любить!

Ще зіниці тугою розкриті
І сухі тривого. уста
(Скоростріли мовкнуть, перегріті,
І кіннота лаву розгорта...)

В ухах досі ще п'янюче-лунко
Дзвін копит і скреготи землі...
. . . . . .
Хай дарують: в наших поцілунках
Наші хижі, спрагнені шаблі.